

Teemu Leppälä on suomalainen kirjailija, merikapteeni ja luotsi. Hän on työskennellyt kymmenillä erilaisilla laivoilla ja nähnyt maailmaa Suezin kanavasta Kiinan joille ja Afrikasta aina Grönlantiin asti. Kun Teemu oli talvella 2011 töissä jäänmurtajalla, eräs yö oli ollut täynnä erilaisia tehtäviä ja jännittäviä tilanteita. Tuona yönä Teemu päätti ruveta kirjoittamaan lapsille tarinoita jäänmurtajien seikkailuista.

Kuvittaja Petri Kantoniemi asuu Suomessa. Petrillä on oma graafisen alan toimisto. Hän on erikoistunut kuvakäsikirjoitusten sekä erilaisten kuvitusten tekemiseen. Piirtämisen Petri aloitti jo aivan pienenä poikana ja hän on aina nähnyt maailman erilaisina väreinä ja muotoina. Petri on iloinen, että hän voi olla kuvittamassa Jäänmurtaja Snow -kirjasarjaa ja sen värikkäitä seikkailuja.

Korvatunturi – New York

Kirjoittanut Teemu Leppälä
Kuvittanut Petri Kantoniemi

POB

JÄÄNMURTAJA SNOW JA KORVATUNTURI – NEW YORK

Jäänmurtaja Snow ja Korvatunturi – New York on viides osa Jäänmurtaja Snow -kirjasarjasta.
Copyright © POB Production Oy 2019. Kirjan 1 painos ilmestyi 2017.

Kirjoittanut Teemu Leppälä
Kuvittanut Petri Kantoniemi
Taittanut Marju Veermäe

JÄÄNMURTAJA SNOW tekstien ja kuvitusten tekijänoikeudet ja muut immateriaalioikeudet omistaa POB Production Oy. Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään osia tästä julkaisusta ei saa uudelleen käsitellä, tallentaa, kopioida tai siirtää mihinkään toiseen alustaan tai palveluun kuten tietokoneelle, kameralle, äänittämällä tai millään järjestelmällä, joka voi loukata tekijänoikeuksia ilman tekijänoikeuksien haltijan POB Production Oy:n lupaa.

ISBN 978-952-7159-24-8
2. painos

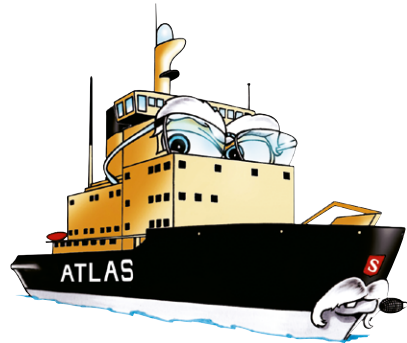
POB Production Oy, Helsinki, Finland
www.pobproduction.com
www.icebreakersnow.fi

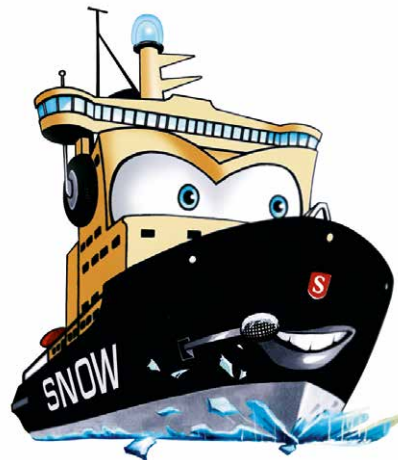
HELIKOPTERI HARRIET

HYDROPTERI HARRY

JÄÄNMURTAJA ATLAS

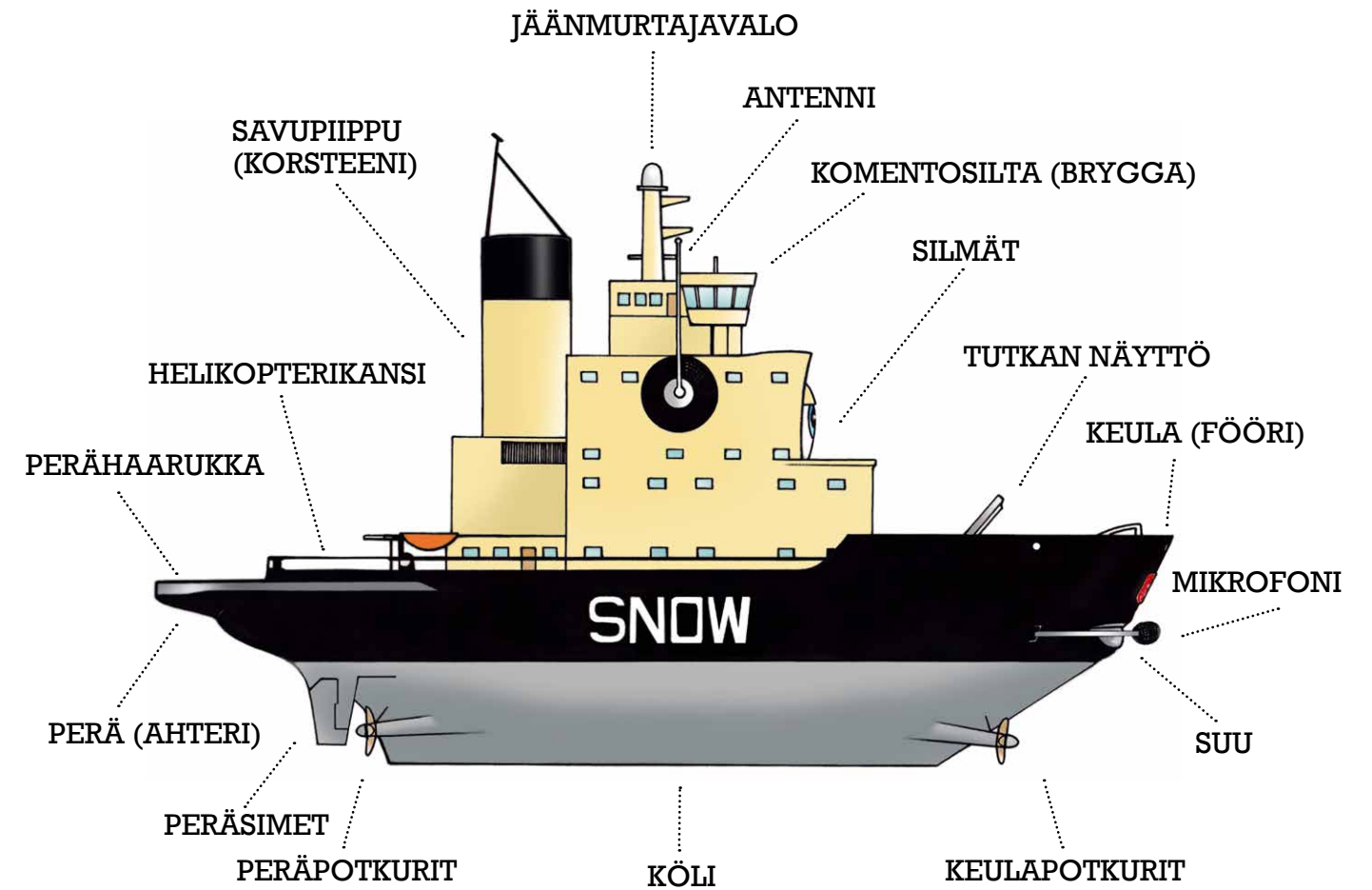
JÄÄNMURTAJA SNOW

JÄÄNMURTAJA POLLUX

MAJAKKA KRAASELI

“SNOW OLKOON NIMESI JA ONNI MATKALLASI”

Snow on suomalainen jäänmurtaja, joka asustaa Katajanokalla muiden jäänmurtaajaystäviensä kanssa. Snow'lla on vahvimmasta teräksestä rakennettu runko, ja voimaa sillä on kuin sadassa jättiläiskarhussa. Liikkeiltään Snow on yhtä nopea kuin kärppä, ja täyttää vauhtia ajaessaan metrien paksuinen jää rikkoutuu sen ympäriltä korkeiden aaltojen saattelemana. Kesäisin Snow kerää voimia ja kunnostaa laitteitaan tulevan talven haasteisiin. Kun pakkanen paukkuu ja meri jäätyy, Snow irrottaa köydet, sytyttää mastonhuippuunsa sinisen jäänmurtajavalon ja suuntaa merelle avustamaan laivoja satamiin. Snow on avulias luonteeltaan ja rakastaa työtään merellä. Sellainen on jäänmurtaja Snow.

Sininen jäänmurtajavallo loisti kirkkaana Jäänmurtaja Snow'n maston huipussa. Varjot seurasivat Snow'n jokaista liikettä. Jääränni sulkeutui vasta kaukana Snow'n perässä. Jää lepäsi, ja sen pinta oli muuttunut edellisen yön myrskyn jälkeen valkoisiksi dyyneiksi. Taivaan täyttäneet valonheittimien säteet olivat sammuneet ja radiot hiljentyneet avun tarvitsijoista.

Jäänmurtaja Snow vilkaisi uudelleen tutkansa näyttöä. Kolme vihreää täplää välkkyi tutkan näytöllä. Snow päätteli niiden tarkoittavan Jäänmurtaja Atlasta sekä kahta laivaa, jotka olivat tämän avustettavina. Ei menisi enää kauaa, kun Snow saisi jälleen avustettavia laivoja. Mikäs sen parempaa? Tehdä sitä, mitä osaa parhaiten. Murtaa jäätä ja avustaa laivoja, pohti Snow. Nyt oli hyvä myös testata, toimivatko vasta asennetut jouluvalot. Klik.

– Toimii, huudahti Snow yksin jäiden keskellä. Ja pitihän niiden toimia, sillä oli jouluaaton aatto.

Chileläiset tutkimusalukset Charcot ja Alexander seurasivat tarkkaavaisina Jäänmurtaja Atlasta. Pakkanen paukkui ja höyry nousi Atlaksen muistellessa vanhoja.

– On meillä täällä pohjoisessakin melkein ympärivuotinen jää. Vuosia sitten avustin Panaman lipun alla olevan konttilaivan Tornioon keskellä kesää. Oli siinä varmasti ihmettelemistä, kun juhannuskokot loistivat rannoilla ja jäänmurtaja oli täydessä työn touhussa.

Charcot-alus vastasi huvittuneena Atlakselle:

– Maailma on täynnä niin erilaisia meriä. Meille Etelämantereen jää on tullut tutuksi monilla tutkimusmatkoilla. Siellä merijään keskipaksuus on noin seitsemän metriä, ja se ei sula kesäisinkään. Siinä voisi, Atlas, sinullekin tulla haasteita päästä kulkemaan.

– Enpä tiedä. On tullut kyllä ajettua yli kymmenmetristen, kasautuneiden jäävallien lävitse, sanoi Atlas luottaen omaan suorituskyykyynsä. Sitten hänen äänensä ryhdistäytyi:

– Charcot ja Alexander. Jatkamme tästä vielä kymmenen mailia pohjoiseen, jossa kohtaamme Jäänmurtaja Snow'n. Hän avustaa teidät Ajokseen. Pitäkää koko ajan sama nopeus ja etäisyys minuun, niin vaihdamme teille avustavan jäänmurtajan liikkeessä. Onko tämä selvä? kysyi Atlas varmistukseksi.

– Tämä selvä, Atlas, vastasivat Charcot ja Alexander yhtä aikaa.

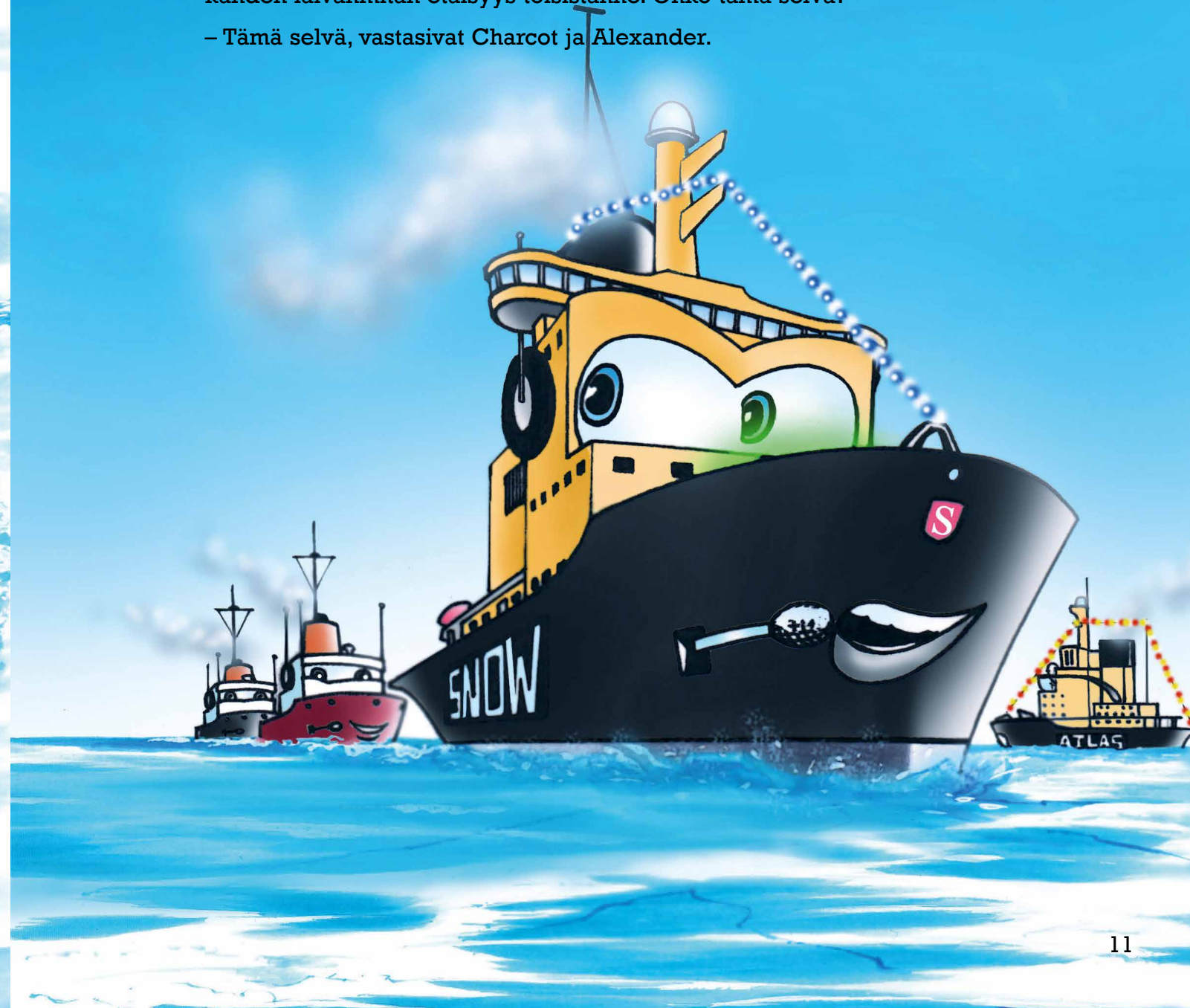
Atlas ja Snow kohtasivat tarkasti suunnitellulla paikalla, ja avustettavien vaihto sujui varmalla rutiinilla. Snow oli kääntänyt keulansa valmiiksi kohti pohjoista, ja Atlas siirtyi sivuun Charcotin ja Alexanderin jatkaessa Snow'n perässä. Atlas otti yhteyttä Snow'hun heidän omalla radiokanavallaan.

- No niin, Snow. Olkaa hyvä. Siinä olisi Kemin Ajoksen satamaan pari chileläistä Antarktiksien kävijää. Ovat tulleet joulunviettoon aina tänne pohjoiseen asti.
- Kiitos, Atlas. Sehän sopii. Avustetaan Charcot ja Alexander Ajokseen. Sinulla ovat muuten kolmanneksi viimeiset jouluvalot pimeinä takana.
- Heh, niin ovat ja saavat ollakin, sanoi Atlas huvittuneena. Ne valot menivät rikki kolmekymmentäkaksi vuotta sitten Kokkolan edustalla, kun ajoin yllättävään jäävalliin. Sinnehän se avustettava sitten nousi jouluaaton viettoon peräkannelleni.
- Sinulle sitä on käynyt vaikka mitä. Tänä jouluna mennään sitten joulunviettoon Kraaselin joulukutsuille, jos hyvin käy, sanoi Snow.
- Voi tulla vielä kiire, mutta sinne tähdätään tänäkin jouluna, sanoi Atlas päättäväisenä.

Atlas jatkoi matkaa etelän suuntaan vietnamilaista konttilaivaa vastaan. Snow oli hyvällä tuulella saatuaan uudet avustettavat peräänsä.

- Charcot ja Alexander! Tässä Snow, kuuletteko?
- Kyllä kuulemme, vastasivat molemmat yhteen ääneen.
- Hienoa! Tervetuloa Jäänmurtaja Snow'n jouluaaton aaton avustukseen kohti Ajoksen satamaa. Ilma on mitä parhain eikä jää purista kylkiä. Seuraatte vain jouluvalojen linjaa edessänne. Pitäkää kahden laivanmitan etäisyys toisistanne. Onko tämä selvä?
- Tämä selvä, vastasivat Charcot ja Alexander.

Harry oli pirteä, sillä hän oli saanut nukkua pitkälle iltapäivään asti edellisen yön työrupeaman jälkeen. Jouluvalot vain kopisivat Harryn kylkiin, kun hän kiiti luotsipaikalle Snow'ta ja tämän avustettavia vastaan. Potkuri pyöri vinhaa vauhtia ja lähitienoolla tiedettiin äänestä, että Harryhan se siellä taas on liikkeellä.

– Snow, tässä Harry, kuuletko?

Vastausta ei kuulunut ja Harry toisti kutsun.

– Jäänmurtaja Snow, tässä Hydrokopteri Harry, kuuletko?

Hetken kuluttua Snow vastasi:

– Harry, täällä Snow. Tunti matkaa Ajoksen luotsipaikalle.

– Tunti luotsipaikalle, kuittaisi Harry. – Ja on muuten enää reilu vuorokausi aikaa jouluaaton juhliin, joten hoidetaan laivat satamiin ja aloitetaan joulunvietto, hän vielä huudahti iloisena mikrofoniin Snow'lle.

– Sieltähän se Harry saapuu paikalle juuri oikeaan aikaan ja tällä kertaa varsin pirteänä, sanoi Snow hyväntuulisena.

– Näin on. Hydrokopteri Harry, aina palveluksessanne, Snow. Saatte jälleen mitä parhaimmat ohjeet turvalliseen etenemiseen satamaan asti, sanoi Harry Snow'lle ja kertoi viimeisimmät päivitykset matkalla Ajoksen satamaan.

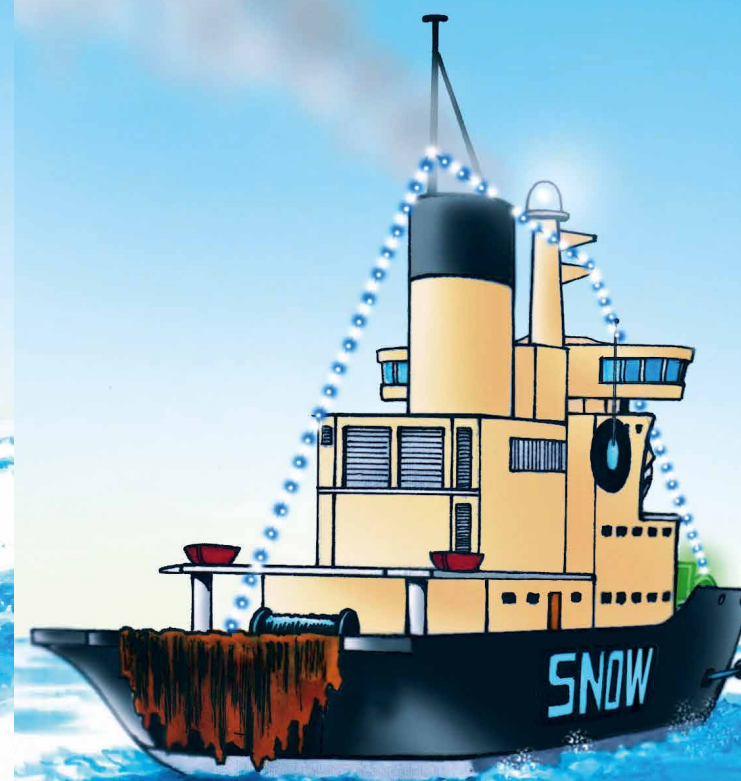
Harry halusi vielä keskustella hetken Snow'n kanssa suunnitelmista jouluaaton suhteen.

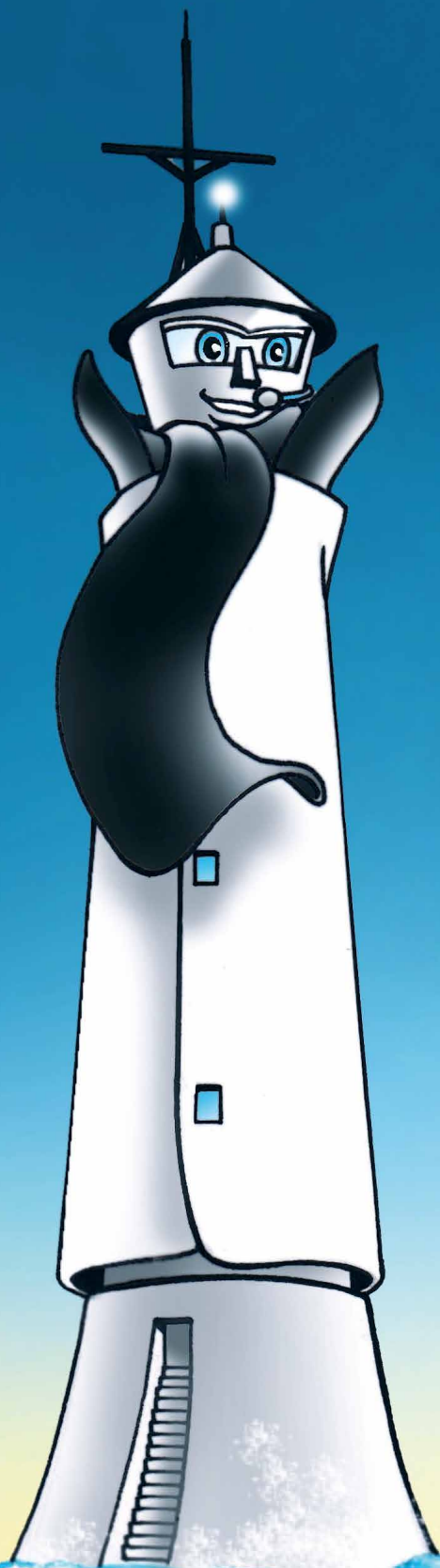
- Taitaa Pollux myös ehtiä jouluaatoksi mukaan juhliin. Minusta hän sai tehtäväkseen avustaa laivan Tornion satamasta ulos hyvissä ajoin jouluaattona, tuumasi Harry.
- Niin ja Majakka Kraaseli on varmasti paikalla, se kun on teräsbetonista paikalleen valettu melkein sata vuotta sitten, sanoi Harry vielä huvittuneena.

Snow lähti liikkeelle ja jää alkoi rikkoutua keulan edessä. Snow'n kaksi potkuria takana ja kaksi edessä pyörivät pienillä kierroksilla nopeuden noustessa hiljalleen. Harry käynnisti myös potkurinsa ja lähti kääntymään tulosuuntaansa.

- Potkurit pyörimään ja vettä kölin alle, niin saadaan avustettavat Ajokseen jouluksi, sanoi Snow Harrylle.
- Tehdään niin, vastasi Harry. Suuntaan itse tästä asemalle odottamaan seuraavaa tehtävää.

Kraaseli huomasi Harryn tulevan hänen suuntaansa luotsipaikalta, joten hän päätti ottaa tähän yhteyttä.

– Harry, tässä Kraaseli. Oletko tulossa jouluaaton juhliin, jo näin ajoissa? kysyi Kraaseli huvittuneena Harryltä.

– Tulossa ollaan, mutta ensin pitää ottaa pienet unet. Huomenna jaksaa laulaa joululauluja vaikka koko illan, vastasi Harry.

– Kuulostaa hyvältä, ja muuten, huomiseksi on odotettavissa erinomaista säätä. Pohjoistuulta viisi metriä sekunnissa, pakkasta -10 astetta ja näkyvyys yli kaksikymmentä kilometriä, kertoi Kraaseli kuin säätiedotusta radioon ilmoittaen.

– Ilman sinun sääennustuksiasi olisimme kyllä olleet pulassa monta kertaa, vastasi Harry Kraaselille. Samalla hetkellä Harry huomasi edessään jotain todella yllättävää. Mitä oikein tapahtui?

Harryn potkurien korvia huumaava ääni pieneni, kun hän vähensi potkurin tehoja. Taivaalla näkyi kuusi poroa, jotka kaarsivat reellä jyrkästi idän suuntaan. Suoraan Harryn eteen oli putoamassa laskuvarjon kanssa joku. Kuka se voisi olla ja miksi?

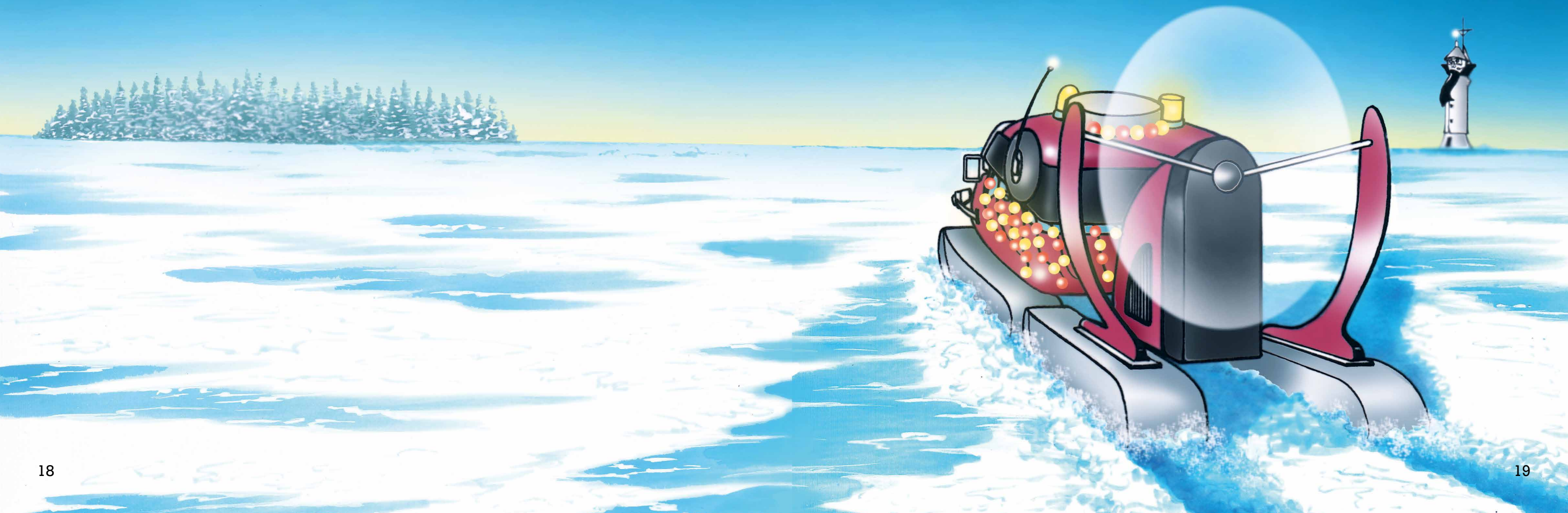
– Kraaseli, tässä Harry, kuuletko?

– Tässä Kraaseli. Kuulen ja myös näen oikein hyvin, vastasi Kraaseli hämmentyneen kuuloisena.

– Näet siis saman kuin minä. Laskuvarjolla putoava punapukuinen hahmo, jonka valkoinen parta loistaa. Nyt en kyllä tahdo ymmärtää, sanoi Harry Kraaselille.

– Se näyttää olevan Joulupukki, joka on tippunut reestä.

– Voisiko olla. Mitä Joulupukki täällä voisi tehdä jo jouluaaton aattona? Kraaseli kysyi ymmällään.

Joulupukki istui ihmeissään laskuvarjon luona Harryn saapuessa paikalle. Kumpikin oli häkeltynyt tilanteesta, ja hetkeen he eivät sanoneet mitään.

– Onko se itse Joulupukki siinä? kysyi Harry epävarmasti.

– Joulupukkihan se tässä. Pieleen menneellä jouluaaton aaton koeajolla ollaan.

Harry oli huolissaan Joulupukin voinnista ja kysyi, oliko Joulupukilla kaikki hyvin, ja pääsisikö tämä nousemaan ylös.

– Kaikki on hyvin, mutta lakki on tippunut jonnekin. Porotkin ovat ties missä. Onneksi sain laukaistua hätävarjon, sillä muuten paikat olisivat voineet kipeytyä hiukan enemmän, naureskeli jo pukki Harrylle.

– Totta puhut, vahvisti Harry.

Joulupukki nousi hoiperrellen ylös ja katsoi porojen suuntaan.

– Nyt pitäisi saada porot tänne sieltä taivaalta. Aikataulu on todella tiukka. Täällä on jouluaaton aatto, mutta toisella puolella maapalloa ollaan jo jouluaaton puolella, pohti Joulupukki huolestuneena.

– Kyllä me jotain varmasti keksimme, sanoi Harry varmallalla äänellä.

Porot matkasivat tyytyväisinä korkealla ilmassa kohti Korvatunturia. He eivät olleet huomanneet lainkaan tapahtunutta. Jouluaaton aatto sai melkoisen kääntein. Harry päätti ilmoittaa kaikille jäänmurtaajille tapahtuneesta. Nyt ei ollut yhtään aikaa hukattavaksi.

Joulupukki seisoj järkähtämättä jään päällä. Aurinko oli jo laskenut horisontin taakse ja ilta pimeni. Snow kuuli Harryn avunpyynnön ja tuli avuksi. Harriet lensi myös paikalle Tornioista, jossa hän oli ollut Polluxin apuna.

- Meidän olisi yritettävä saada viesti poroille jollain keinolla, sanoi Snow.
- Se voi olla hankalaa, sillä heille ei kulje mitään radioyhteyttä, vastasi Joulupukki.
- Mitä reittiä porot menevät Korvatunturille? kysyi Snow mietteliäänä Joulupukilta.
- Porojen reitti kulkee Kemijokea seuraten Rovaniemelle, jonka jälkeen Ounasjoen risteyksessä suunnaksi tulee Korvatunturi, vastasi Joulupukki.
- Me voisimme yrittää saada viestin Korvatunturille, oivalsi Harry.

- Kraaselilla on erinomainen kantomatk radiossaan, joten hän voisi yrittää saada yhteyden, mietti Snow ääneen.

Harriet kaarsi paikalle valaisten Joulupukkia valonheittimellään.

- Palveluksessanne, Joulupukki, sanoi Harriet Joulupukille. - Ja hyvä idea, Snow, hän jatkoi. - Jos viesti poroille ei mene perille, niin Joulupukki voi hypätä minun kyytiini. Vien hänet sitten henkilökohtaisesti Korvatunturille.

- Voi olla, että muuta mahdollisuutta ei ole, vastasi Joulupukki Harrietille.

Kraaseli keskeytti keskustelun. - Tiedoksi, että radioyhteyteni on nyt toiminnassa. Yritän parhaillaan saada yhteyttä porojen reitin varrella oleviin näkötorneihin.

Tähtipöly vain pöllysi, kun porot kiitivät kohti Korvatunturia Kemijoen yläpuolella. Alla oli jo Rovaniemi, ja edessä näkyi Ounasjoen risteys. Reitti oli poroille tuttu, ja pian tulisi käänнос kohti Korvatunturia. Porot eivät vielääkään tienneet vetävänsä perässään tyhjää rekeä.

Ounasvaaran näkötorni oli kuullut Kraaselin kutsun radiosta ja tarkkaili taivasta. Porojen reitin olisi tarkoitus kulkea melko läheltä hänen yläpuoleltaan. Näkötorni kuuli hetken kulkusten kilinää, ja samalla aivan hänen yläpuolellaan näkyi vilaus poroista ja reestä. Sen jälkeen taivaalla leijui hetken tähtipölyä, joka pian katosi kokonaan. Näkötorni otti yhteyttä Kraaseliin.

- Majakka Kraaseli, tässä Ounasvaaran näkötorni. Kuuletko?
- Ounasvaaran näkötorni, tässä Kraaseli. Tänne kuuluu melko hyvin.
- Tiedoksi Kraaseli, että porot menivät reellä juuri äsken vauhdilla yläpuoleltani Korvatunturin suuntaan. Minulla ei ollut mitään mahdollisuutta saada heihin yhteyttä. Toistan: en saanut yhteyttä poroihin, sanoo näkötorni.
- Et saanut yhteyttä, selvä. Hyvää joulua sinne Ounasvaaraan, toivotti Kraaseli vielä.

Paksu valkoinen lumipeite valaisi taianomaista maisemaa kirkkaan tähtitaivaan alla. Taustalla nousi kolme tunturin huippua, joista läntisimmän juurelta nousi pieniä savuvanoja. Siellä oli Joulupukin, Joulumuorin ja tonttujen asuinsija. Porot hidastivat vauhtiaan, sillä he olisivat pian perillä Korvatunturilla.

Porot tekivät jyrkän kaarroksen ja laskeutuivat kirkkain lyhdyin valaistulle alueelle Joulupukin ja Joulumuorin suuren hirsitalon eteen. Tontut avasivat pajan suuret ovet ja riensivät Joulupukkia vastaan. Tonttujen suureksi yllätykseksi reki olikin tyhjä.

Korvatunturin Valvontatorni oli vasta kuullut Kraaselin ilmoituksen tyhjästä reestä. Valvontatorni päätti ilmoittaa heti Kraaselille asiasta nähtyään porojen palanneen Korvatunturille.

– Kraaseli, tässä Korvatunturin Valvontatorni, kuuletko?

Kraaseli vastasi heti Valvontatornin kutsuun.

– Kraaseli kuulee.

– Porot laskeutuvat vasta Korvatunturille, ilmoitti Valvontatorni.

Oli hetken hiljaisuus. Sitten Kraaseli vastasi:

– Puhuin juuri Joulupukin kanssa ja hän sanoi, että tonttujen on aloitettava lähtövalmistelut Korvatunturilla. Lähdön kohti Joulusaaria tulee tapahtua ennen puoltayötä nyt jouluaaton aattona. Toistan: tontut voivat aloittaa valmistelut lähtöön Korvatunturilta.

– Tämä selvä. Ilmoitan Joulupukin viestin tontuille, vastasi Valvontatorni.

– Joulupukki lähtee tulemaan nyt kohti Korvatunturia. Helikopteri Harrietin kyydissä, kertoi Kraaseli vielä Valvontatornille.

Harriet laskeutui jälle. Joulupukki nousi jalustalle ja piti tiukasti kiinni lakistaan sekä Harrietista. Harrietin roottorin lavat pyörivät vinhaa vauhtia, ja lumi vain pöllysi heidän noustessaan ketterästi ilmaan.

– Pidä, Joulupukki, kovasti kiinni, sillä kohta mennään Harrietin supernopeutta, kehotti Harriet pukkia.

– Täällä ollaan hyvin kiinni. Anna mennä vaan, Harriet. Meillä on kova kiire, sillä meidän tulee olla perillä ennen puoltayötä, sanoi Joulupukki nojautuen tiukasti Harrietin kuulokkeeseen.

Snow ja Harry toivottivat Harrietille ja Joulupukille hyvää ja turvallista matkaa. Joulupukki heilautti vielä rukkastaan kiitokseksi saattajille, jotka näkyivät alapuolella jäällä. Harriet oli saanut nyt erikoistehtävän, jossa oli paljon pelissä. Mahdollisesti koko maailman joulu olisi hänestä kiinni. Harriet vilkaisi vielä alas jäälle ja käänsi sitten suuntansa kohti Kemijokea ja Rovaniemeä.

Harrietin ja Joulupukin matka oli taittunut pienessä myötätuulessa. Näytti siltä, että pukki ehtisi perille ajoissa ennen puoltayötä. Aikaa ei kuitenkaan jäisi paljoa, ja pukin tulisi jatkaa matkaa suoraan lennosta kohti Joulusaaria. Joulupukki kertoi ohjeita Harrietille:

- Sinulla varmastikin jo kantaa radio Korvatunturille asti. Pyydä tonttuja ruokkimaan porot hyvin ja laittamaan lahjat rekeen valmiiksi. Kun ilmoitamme, niin he voivat ajaa porot hitaasti liikkeelle Korvatunturin yläpuolelle. Laskeudun sitten rekeen suoraan ilmasta, jolloin matka kohti Joulusaaria voi heti alkaa.
- Tämä selvä, kuittasi Harriet Joulupukille ja välitti viestin onnistuneesti eteenpäin.

Tontut olivat toimineet täsmälleen Joulupukin ohjeiden mukaisesti. Porot etenivät hitaasti Korvatunturin yläpuolella reen kanssa. Harriet laski köyden, jonka varassa Joulupukki laskeutui kohti rekeä.

– Hyvin menee, Harriet. Pidä vaan sama nopeus ja suunta, niin pääsen laskeutumaan suoraan reen kyytiin, kehotti Joulupukki Harrietia pitäen rukkassillaan narusta tiukasti kiinni.

– Pidetään sama nopeus ja suunta, toisti Harriet Joulupukille.

Porot toimivat myös ohjeiden mukaan, ja Joulupukki pääsi hypähtämään rekeen. Matka kohti Joulusaaria alkoi.

Kraaseli kuunteli tarkkaavaisena radioliikennettä ja yritti saada selville, ehtivätkö Harriet ja Joulupukki perille Korvatunturille. Snow ja Harry odottivat kärsimättöminä kuulevansa Kraaselilta lisää tietoja Korvatunturin suunnasta.

– Vielä en ole saanut tietoa. Yritän koko ajan saada yhteyttä, mutta se ei onnistu, sanoi Kraaseli ja kokeili radion eri taajuuksia saadakseen viimeisimmän tiedon Korvatunturilta.

– Tämä käy todellakin jännittäväksi, sanoi Harry.

– Niin käy, sanoi Snow Harryn perään. Tässä on nyt hyvä hetki käydä avustamassa chileläiset Charcot ja Alexander Ajoksen satamaan joulunviettoon, päätti Snow.

Charcot ja Alexander olivat iloisia, kun Snow pyysi heitä laittamaan koneet käyntiin. Avustus Ajoksen satamaan alkaisi puolen tunnin kuluttua, ilmoitti Snow. Jää rikkoutui Snow'n keulan edestä, kun hän eteni kohti jääränniä. Huoli Harrietista ja Joulupukista painoi vielä Snow'n mieltä, mutta hän päätti olla kertomatta asiasta Charcotille ja Alexanderille.

– Charcot ja Alexander! Koneet eteenpäin. Pidetään kaksi laivan mittaa väliä. Nyt jatkuu Jäänmurtaja Snow'n avustus kohti Ajoksen satamaa, sanoi Snow asiallisesti.

– Tämä selvä, Snow, sanoivat Charcot ja Alexander yhteen ääneen ja lähtivät hitaasti liikkumaan jääränniä pitkin Snow'ta seuraten.

Jouluaaton aatto oli jo vaihtunut jouluaaton puolelle. Chileläiset tutkimusalukset Charcot ja Alexander olivat tyytyväisiä päästessään perille määränpäähänsä. Matka oli ollut pitkä ja kestänyt kuukausia. He olivat kiertäneet Kap Hornin pahamaineisen niemen ja ylittäneet päiväntasaajan sekä Atlantin valtameren. Kohdanneet myrskyjä ja viikkojen tyyniä jaksoja. Ajaneet myötävirrassa läpi Englannin kanaalin ja edenneet Itämeren aina niin pitkälle pohjoiseen asti, että olivat kohdanneet jään rajan. Sieltä alkoi ikimuistoinen matka jäänmurtaajien avustuksessa kohti Perämeren pohjukkaa. Tänään oli päivä, jota varten he olivat matkanneet ja jota he olivat odottaneet. Jouluaatto Ajoksen satamassa.

Joulupukin matka oli sujunut ongelmitta. Pienen suunnanmuutoksen jälkeen pukki sai väistettyä tuhansien kilometrien korkeuksiin nousevan valkokuippuisen Mount Everestin vuoren. Pian Himalajan vuoristo jäi jo taakse matkalla Joulusaarille. Joulupukki oli hyvin aikataulussa.

Kuu loisti kirkkaana pienen saaren yläpuolella keskellä Tyyntä valtamerä Joulupukin saapuessa perille. Jouluaaton ensimmäinen osoite oli saavutettu ja porot saivat levätä hetken pitkän lennon jälkeen maapallon toiselle puolelle. Pukki asetteli lahjat palmun juurelle ja asteli takaisin reelle.
– Hyvää Joulua Joulusaarille, sanoi Joulupukki ja vilkaisi vielä taakseen.

Jouluaaton ilta oli jo pitkällä Atlaksen avustaessa vietnamilaista Saigon Express -konttilaivaa kohti Torniota. Atlas oli tarkkaavaisesti yrittänyt etsiä parasta kohtaa jästä matkan jouduttamiseksi, ja sellainen oli löytynyt. Matka eteni hyvää nopeutta Saigon Expressin ajaessa tarkasti Atlaksen ohjeiden mukaisesti.

– Saigon Express tässä Atlas. Pidä koneet koko ajan täysillä. Ilmoitan sinulle, jos jokin muuttuu.

– Pidetään koneet täysillä eteenpäin, vastasi Saigon Express Atlakselle.

– Minut voi yllättää tiukka jäävalli ja nopeuteni putoaa nopeasti. Tällöin näet perämastossani kaksi päällekkäin olevaa punaista villkuvaa valoa, joita kutsutaan takertumisvaloiksi. Jos näet vilkkuvat valot sinun tulee pysähtyä laittamalla koneesi käymään taaksepäin. Onko tämä selvä? varmisti Atlas vielä Saigon Expressiltä.

– Asia ymmärretty, vastasi Saigon Express jämakästi Atlakselle.

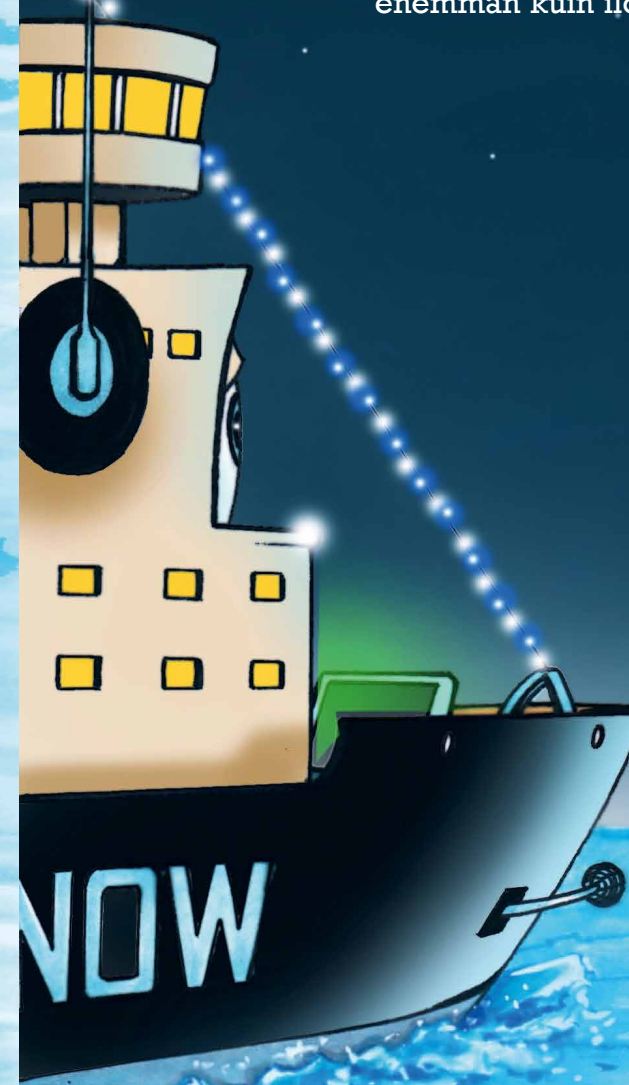
Snow oli Tornion ja Ajoksen risteyksen kohdalla, kun Atlas saapui avustettavan kanssa paikalle.

– Taitaa olla viimeinen avustettava, vai kuinka? kysyi Snow Atlakselta.

– Viimeinen on, mutta taitaa aikataulu mennä hiukan tiukaksi jouluaaton juhlien suhteen. Mitäpä jos kysyn Saigon Expressiltä, haluaako hän kokea Kraaselin joulujuhlan? Voisi olla aika kokemus vietnamilaiselle, ja ehtisin minäkin mukaan, sanoi Atlas Snow'lle.

– Toteuttamiskelpoinen idea. Kysy Saigon Expressiltä mitä hän tuumaa, sanoi Snow.

Atlas kysyi Saigon Expressiä mukaan jouluaaton juhliin, ja tämä oli enemmän kuin iloinen kutsusta.

Snow oli huolissaan Harrietista ja Joulupukista, sillä vastausta Korvatunturilta ei ollut saapunut vielääkään.

– Mikä on tilanne, Kraaseli. Onko uutisia Korvatunturilta?

– En ole kuullut vielä mitään. Kyllä tässä vielä hyvin käy. Yhteydet eivät ole vain toimineet, ja emme ole saaneet tietoa. Jouluaaton juhlat tullaan kyllä pitämään, ja arvatkaa kuka on jo tulossa Tornion suunnasta? Jäänmurtaja Polluxhan se, sanoi Kraaseli hyväntuulisena.

– Tornion laivat hoidettu. Nyt voi aloittaa jouluaaton juhlimisen, vastasi Pollux Kraaselille jäiden ryskyessä taustalla.

– Tiedätkö, mitä minä luulen kuulevani, kysyi Harry muilta vastaten itse omaan kysymykseensä.

– Harrietin. Luulen kuulevani tuttujen roottorien hyrinän voimistuvan idän suunnasta, sanoi Harry ja etsi taivaalta Harrietia.

Harry oli oikeassa. Tähtitaivaan keskeltä ilmestyi keltainen Harriet roikuttaen alapuolellaan suurta kuusta. Harriet oli päättänyt toimittaa joulukuusen pikatoimituksena tullessaan jouluaaton juhliin. Riemastus oli suuri, kun muutkin huomasivat Harrietin palanneen Korvatunturilta, ja vielä joulukuusen kanssa.

– Harriet, tässä Kraaseli, kuuletko.

– Kraaseli, tässä Harriet, ja hyvin kuuluu.

– Täällä ollaan oltu hiukan huolissan sinusta ja Joulupukista, mutta kaikki näyttää olevan enemmän kuin hyvin. Vai kuinka? kysyi Kraaseli Harrietilta.

– Paremmin ei voisi olla. Nyt vain kaikki mukaan joulukuusen koristeluun, ilmoitti Harriet iloisena.

Kaikki ehtivät Kraaselin joulujuhliin juuri parhaaseen aikaan. Atlas oli kutsunut mukaan myös avustettavanaan olevan vietnamilaisen Saigon Expressin. Kaikki katsoivat innoissaan, kun Harriet ripusti koristeita joulukuuseen. Neuvoja ja kommentteja riitti siitä, mihin ja miten koristeet tulisi laittaa.

– Harriet, vielä menee neljä kierrosta joulunauhaa, sanoi Snow.

– Kolme ja yksi viidesosa, vastasi Harriet huvittuneena.

– Eikös tuossa, Harriet, mene pää aivan pyörälle, kun lentää noin vinhaa vauhtia joulukuusta ympäri, kysyi Pollux.

– Kompassi kyllä menee hetkeksi pyörreksiin. Jyrkkä kaarrelento on yksi ominaisuuksistani, vastasi Harriet samalla kun roottorin lavat lähes viistivät kuusen huippua.

– Heh, ja yksi erikoisominaisuus on joulukuusen koristelu, sanoi Harry ja katsoi pää pyörällä Harrietin lentoa.

Joulukuusen koristelutyö alkoi olla valmis. Harriet laittoi vielä viimeiseksi kirkkaan tähden kuusen latvaan. Joulukuusi valaisi ympäristöä ja hohkasi lämpöä. Jännitys alkoi nousta, sillä ei voinut tietää, ehtisikö Joulupukki perille aatonaaton ongelmien jälkeen.

– No niin, ystävät. Siellä se tähti loistaa kuusen latvassa. Mitäs sanotte? kysyi Harriet tyytyväisenä.

– Onnistunut koristelu todellakin. Harriet on kyllä mestari tuossa hommassa. Kuusen huippu ei kuitenkaan tänäkään vuonna yllä minun korkeuksiini, sanoi Kraaseli leikillisesti.

Kaikki vilkuilivat levottomina taivaalle etsien merkkejä Joulupukista ja poroista. Snow katsahti uudelleen taivaalle ja oli näkevinään liikettä.

– Nyt taisin nähdä vilauksen Joulupukista. Aivan kuin jostain kaukaa kuuluisi myös kulkusten kilinää. Huomasitteko te? kysyi Snow iloisena muilta ja alkoi olla varma, että nyt pukki oli tulossa.

– Tuoltahan se Joulupukki saapuukin poroineen hurjaa kyytiä, vastasi Harriet.

– No niin saapuu, sanoi Pollux hiukan jännittyneenä.

– Täällähän meillä on nyt kaikki valmista. Opastatko, Harriet, Joulupukin laskeutumaan oikeaan paikkaan sieltä ylhäältä? sanoi Snow.

– Onnistuu, vastasi Harriet reippaana.

Harriet käänsi tarkasti keulaansa ja nousi sopivalle korkeudelle vastaanottamaan Joulupukkia.

– Tervetuloa Joulupukki. Sinua onkin täällä jo kovasti odotettu. Joulukuusen edessä on hyvä laskeutumisalue, joten sinne vaan, sanoi Harriet iloisena.

– Kiitos neuvoista, Harriet. Täytyy ottaa erityisesti tuo viimeinen käänнос varovasti, vastasi Joulupukki ja naurahti perään.

Joulupukki laskeutui tarkkanäköisesti jälle ja nosti suuren joululahjasäkin joulukuusen juurelle. Hän kiitti kaikkia suuresti avusta, jota hän oli saanut pudottuaan reestä jouluaaton aattona. Ilman toimeliaita apulaisia olisi jouluaatosta voinut tulla hyvin erilainen. Jännitys nousi vielä lisää, kun Joulupukki alkoi jakaa joululahjoja. Kun oli Snow'n vuoro, Joulupukki nosti suuren lahjapaketin ylös ja sanoi:

- Tällaiselle olisi tietääkseni tarvetta. Hyvää joulua, Jäänmurtaja Snow.
- Ki-ki-kiitos! Jos tuo on sitä, mitä arvelen, niin mistä Joulupukki voi tietää? kysyi Snow hämmentyneenä.
- Kyllä pukki tietää, vastasi Joulupukki vakuuttavana Snow'lle.
- No-no, niin tietää. Ovat taitaneet tontut olla liikkeellä, pohti Snow vielä ääneen.

Kun jouluterveiset oli tuotu ja joululahjat jaettu, oli Joulupukin aika jatkaa matkaa. Maailmalla oli vielä niin paljon paikkoja, joissa Joulupukin oli ehdittävä käydä. Kaikki hyvästelivät pukin ja katsoivat haikeina hänen lähtöään. Snow vilkaisi taivaalle. Hetken aikaa kuului kulkusten kilinää, ja sitten tutkan näyttö vain välähti. Joulupukki oli poissa.

Ystävykset kerääntyivät vielä katsomaan, jos kirkkaalla tähtitaivaalla näkyisi merkkejä Joulupukista.

– Sinne meni Joulupukki, totesi Harry.

– No niin meni, ja silmänräpäyksessä, sanoi Pollux.

– Täältä ylhäältä vielä näkyy. No ei sittenkään, juksasi Harriet muita.

– Tämä on kaikkien aikojen ikimuistoisin jouluaatto, sanoi Snow iloisena.

– Ikimuistoinen kyllä, sanoi Atlas ja jatkoi muisteluillaan. – Muistan erään jouluaaton vuosikymmeniä sitten. Kraaselin eteen oli kasaantunut valtava jäävalli, ja Joulupukin laskeutuminen meinasi tuottaa hankaluuksia.

– Oletko muuten, Atlas, avannut jo sen pienen pakettisi? Ettet vaan olisi toivonut uutta muistikorttia lahjaksi? kysyi Kraaseli huvittuneena Atlakselta.

– Mistä Kraaseli voi tietää? ihmetteli Atlas.

– Kyllä Kraaseli tietää, vastasi Kraaseli, ja kaikki nauroivat yhteen ääneen.

Kaukana, Atlantin valtameren läntisellä laidalla, päivä oli kääntynyt jo iltaan. Hudson-joen suulla oleva kaupunki oli saanut jouluaatoksi pirteän pakkasen. Vesistöt pilvenpiirtäjien peittämissä suurissa saarissa olivat jäätyneet. Joulukuukuu oli kaikkialla. Sadat pilvenpiirtäjät valoineen ympäröivät Joulupukkia, kun hän ketterästi liikkui poroineen taivaalla. Nyt oli Joulupukin tärkein ja mitä parhain työpäivä. Hänen tehtävänä oli jakaa hyvää joulumieltä kaikkialle maailmaan. Porojen siniset ajovalot loistivat taivaalla, ja kulkuset kilisivät valkoisen tähtipölyn vain jäädessä reen jälkeen. Kun oikein tarkkaan kuunteli, niin saattoi selvästi kuulla Joulupukin toivottavan: "Hyvää joulua Korvatunturilta, New York."

Korvatunturi – New York

Katson ikkunasta ulos ja etsin lumesta jälkiä tontuista,
leivon pipareita ja sytytän kynttilöitä.
Mietin, missä pohjoisnapa on ja Korvatunturi,
kuka saa puurosta mantelin.

Ilta aatonaaton on jo täällä,
toivon valkoista joulua.
Taitaa pukki rekeään virittää,
en saa unta – onkohan pukkikin hereillä?

Kuuntelen joululauluja ja annan vain ajan kulua,
saankohan tänä jouluna joululahjoja?
Mitä pukki nyt tekee, olisikohan jo matkalla?
Saan säätää uunin ja rakentaa enkelikynttilän.

Avaan puhelimen, luen statuksen:
”Alla Rovaniemi ja suuntana Tornio.”
Joulupukki on jo koeajolla.

Miltä tuntuisi olla pukin kyydissä,
katsoa alas ja nähdä vilkuttavia lapsia?
Mistä voi tietää, ketkä ovat olleet kilttejä,
ja miten voi ehtiä käydä jokaisessa maailman kodissa?

Tutkin kaappeja, jos löytyisi joululahjoja,
mietin, löysivätkö toiveet perille.
En meinaa saada unta aattoyönä,
kuuntelen pukista lauluja.

Herään jouluaattona maa valkoisena,
hiivin keittiöön ja maistan salaa joulukinkkua.
Avaan laatikon täynnä joulukoristeita,
voisiko joulukuusen tuoda helikopterilla?

Avaan puhelimen, luen statuksen:
”Alla Mount Everest ja suuntana Joulusaaret.”
Joulupukki on jo matkalla.

Täytyy vain antaa ajan kulua,
uskaltaisiko laittaa glögiin tänä vuonna rusinoita?
Onkohan joulupukki totta,
voisiko se liikkua Sputnikilla?

Kierrän huoneita ja etsin merkkejä tontuista,
saan auttaa joulupöydän kattamisessa.
Aaton ilta laskeutuu ja pää nousee pilviin,
uskallanko katsoa joulupukkia silmiin?

Avaan puhelimen, luen statuksen:
”Ensimmäiset lahjat jaettu, ja liikun valon nopeudella.”
Joulupukki on jo matkalla.

Olen niin jännittynyt,
tätä olen odottanut jo kuukausia.
Miten joulupukki ovellemme voi löytää,
entä saanko lahjoja?

Käännän kuusen valojen lyhtyjä,
arvuutan, mistä valot päälle saa.
Ovelta koputus kuuluu,
pukki näyttää taas ihan samalta.

Avaan puhelimen, kirjoitan statuksen:
”Alla Stiga, pukki kävi kylässä.”
Joulupukki on jo käynyt kylässä.

Katson taivaalle ja mietin, missä pukki on nyt matkalla,
voiko pukki lentää tähtien yläpuolella?
Tämä on joulu, joka ei unohdu ikinä,
ja puristan ratista.

Avaan puhelimen, luen statuksen:
”Alla New York, kaikille hyvää joulua.”
Joulupukki on matkalla.

Hyvää joulua!